FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)
den 3 april 2003 *

I de förenade målen T-44/01, T-119/01 och T-126/01,

Eduardo Vieira, SA, Vigo-Pontevedra (Spanien), företrätt av advokaterna R. García-Gallardo Gil-Fournier och D. Domínguez Pérez,

sökande i målen T-44/01 och T-126/01,

Vieira Argentina, SA, Buenos Aires (Argentina), företrätt av advokaterna R. García-Gallardo Gil-Fournier och D. Domínguez Pérez,

sökande i mål T-44/01,

Pescanova, SA, Chapela (Spanien), företrätt av advokaterna A. Creus Carreras, B. Uriarte Valiente och S. Rodríguez Artacho,

sökande i mål T-119/01,

* Rättegångsspråk: spanska.

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av S. Pardo Quintillán, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten J. Guerra Fernández, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående, i mål T-44/01, en talan om begäran om ersättning med stöd av artiklarna 235 EG och 288 andra stycket EG för de skador som förorsakats av att betalningen uppskjutits av återstoden av det finansiella stöd som beviljats för projekt ARG/ESP/SM/26-94 för att bilda ett gemensamt företag inom ramen för avtalet om förbindelser inom havsfiskesektorn mellan gemenskapen och Republiken Argentina, i mål T-119/01, en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 19 mars 2001 om nedsättning av det stöd som beviljats för projekt ARG/ESP/SM/17-94 för att bilda ett gemensamt företag inom ramen för avtalet om förbindelser inom havsfiskesektorn mellan gemenskapen och Republiken Argentina, och, i mål T-126/01, en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 19 mars 2001 om nedsättning av det stöd som beviljats för projekt ARG/ESP/SM/26-94 för att bilda ett gemensamt företag inom ramen för avtalet om förbindelser inom havsfiskesektorn mellan gemenskapen och Republiken Argentina,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts samt domarna J. Azizi och M. Jaeger,
justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter förhandlingen den 28 november 2002,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

Avtal om förbindelser inom havsfiskesektorn mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Republiken Argentina

1 Avtalet om förbindelser inom havsfiskesektorn mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Republiken Argentina (nedan kallat fiskeavtalet) ingicks på gemenskapens vägnar genom rådets förordning (EEG) nr 3447/93 av den 28 september 1993 (EGT L 318, s. 1; svensk specialutgåva, område 4, volym 5, s. 146).

2 I artikel 5.1 och 5.2 i fiskeavtalet föreskrivs följande:

"1. Parterna skall skapa gynnsamma förutsättningar för etablering i Argentina av företag vars kapital kommer från en eller flera medlemsstater i gemenskapen samt bildandet inom fiskesektorn av gemensamma företag och samriskföretag mellan argentinska fartygsägare och EG-fartygsägare i syfte att gemensamt utnyttja och, där det är lämpligt, gemensamt bereda argentinska fiskeresurser på de villkor som fastställs i protokoll 1 samt bilagorna 1 och 2.

2. Argentina skall medge de företag som avses i punkt 1 tillgång till de fiskemöjligheter som fastställs i protokoll 1 i enlighet med bestämmelserna i bilaga 1—4."

3 I artikel 2 e i fiskeavtalet definieras "gemensamt företag" som "ett civilrättsligt bolag som bildats av en eller flera EG-fartygsägare och en eller flera argentinska fysiska eller juridiska personer som är bundna genom ett avtal om gemensamt företag för utnyttjande och, där det är lämpligt, beredning av argentinska fiskeresurser i syfte att i första hand försörja gemenskapens marknad".

4 Bildandet av ett gemensamt företag betyder i princip att ett gemenskapsfartyg överförs (artikel 5.3 i fiskeavtalet). Detta fartyg skall då strykas ur gemenskapens register.

5 I punkt 2 i bilaga 3 till fiskeavtalet föreskrivs att projekt för bildande av gemensamma företag skall föreläggas kommissionen av medlemsstaterna "i enlighet med gemenskapsbestämmelserna".

6 Enligt punkt 3 i bilaga 3 till fiskeavtalet skall gemenskapen till den gemensamma kommittén överlämna en förteckning över de projekt som är berättigade till ekonomiskt stöd. I denna bestämmelse föreskrivs följande:

"Den gemensamma kommittén skall bedöma projekten enligt nedanstående kriterier:

a) Lämplig teknologisk utrustning för den planerade fiskeriverksamheten.

b) Arter och fiskezoner.

c) Fartygens moderna utrustning.

d) Total investering i projektet.

e) Investeringskostnad i fabriker på land.

f) EG-fartygsägarens och i förekommande fall den argentinske fartygsägarens tidigare erfarenheter inom fiskesektorn."

7 Enligt punkterna 4 och 5 i bilaga 3 till fiskeavtalet skall "den behöriga argentinska myndigheten och gemenskapen" godkänna projekten efter rekommendation av den gemensamma kommittén.

8 Protokoll 1 till fiskeavtalet bär rubriken "fiskemöjligheter och ekonomisk ersättning". I artikel 1 i protokollet fastställs de största årliga fiskemöjligheterna för överskottsarter (torsk *Macruronus magellanicus*, bläckfisk *Illex*, torsk *Salilota australis* eller *Macruronus whitsoni*) och icke-överskottsarter (argentinsk kummel) som avses i fiskeavtalet.

9 Gemensamma företag skall ha tillstånd att fånga överskottsarter och icke-överskottsarter i de mängder som fastställts i protokoll 1 (artikel 6 i fiskeavtalet) och vara berättigade till ekonomiskt bistånd i enlighet med bestämmelserna i protokoll 1 (artikel 7 i fiskeavtalet).

10 I artikel 3 i protokoll 1 föreskrivs följande:

"1. ... skall gemenskapen bevilja ekonomiskt stöd till bildande av gemensamma företag...

Detta ekonomiska stöd... betalas ut till EG-fartygsägaren och skall täcka en del av dennes ekonomiska bidrag till bildandet av ett gemensamt företag... eller strykning av de aktuella fartygen ur gemenskapens register.

2. I syfte att främja bildandet och utvecklingen av gemensamma företag skall gemenskapen till gemensamma företag som bildats i Argentina bevilja ekonomiskt stöd om femton procent av det belopp som betalas ut till EG-fartygsägaren...

...

4. Bestämmelserna för ansökan om och beviljande av gemenskapsstöd till EG-fartygsägaren enligt vad som avses i punkt 1 skall fastställas i enlighet med gemenskapsbestämmelserna på området..."

Gemenskapsbestämmelser om gemensamma företag på fiskeriområdet

11 Den 18 december 1986 antog rådet förordning (EEG) nr 4028/86 om gemenskapsåtgärder för att förbättra och anpassa fiskeri- och vattenbrukssektorernas struktur (EGT L 376, s. 7). I denna förordning, i dess successivt ändrade lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 3944/90 av den 20 december 1990 (EGT L 380, s. 1), rådets förordning (EEG) nr 2794/92 av den 21 september 1992 (EGT L 282, s. 3) samt rådets förordning (EEG) nr 3946/92 av den 19 december 1992 (EGT L 401, s. 1), föreskrivs i artikel 21a—21d att kommissionen kan bevilja olika typer av ekonomiskt stöd till gemensamma fiskeföretags projekt under förutsättning att projekten uppfyller de villkor som fastställs däri. Stödbeloppet varierar beroende på de berörda fartygens ålder och tonnage.

12 I artikel 21a i förordning nr 4028/86 definieras ett "gemensamt företag" som ett privaträttsligt företag "... som bildats av en eller flera fartygsägare i gemenskapen och en eller flera parter i ett tredje land... för att fiska efter och eventuellt utnyttja fiskeresurserna i farvattnen under det tredje landets överhöghet eller jurisdiktion, för att i första hand tillgodose gemenskapens marknad". Kommissionen beviljar gemensamma företags projekt ekonomiskt stöd som "skall täcka det ekonomiska bidrag från parten i gemenskapen som motsvarar det kapital som investerats i det gemensamma företaget" (artikel 21c.1).

13 I artikel 44 i förordning nr 4028/86, vilken var tillämplig fram till den 31 december 1993, föreskrivs följande:

"Under hela tiden för gemenskapens ingripande skall den myndighet eller det organ som av den aktuella medlemsstaten har utsetts härtill, på kommissionens anmodan tillställa denna alla handlingar av vilka det framgår att de ekonomiska och andra villkor som uppställs för varje enskilt projekt är uppfyllda. Kommissionen kan i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 47 besluta att stödet tills vidare inte skall utbetalas, att det skall nedsättas eller dras in,

— om projektet inte genomförs som planerat, eller

— om vissa av de föreskrivna villkoren inte är uppfyllda..."

14 I och med att rådets förordning (EEG) nr 2080/93 av den 20 juli 1993 om tillämpningsbestämmelser för förordning (EEG) nr 2052/88 vad gäller Fonden för fiskets utveckling (EGT L 193, s. 1) och rådets förordning (EG) nr 3699/93 av

den 21 december 1993 om kriterier och förfaranden för gemenskapens strukturstöd inom fiskeri- och vattenbrukssektorn och för beredning och avsättning av dess produkter (EGT L 346, s. 1; svensk specialutgåva, område 4, volym 5, s. 198) antagits, har driften och finansieringen av gemensamma företag förts till fonden för fiskets utveckling (FFU). Medlemsstaterna ansvarar hädanefter för att välja ut de gemensamma företags projekt som skall finansieras. Det åvilar medlemsstaterna att även driva och kontrollera projekten.

15 Genom förordning nr 2080/93 upphävdes förordning nr 4028/86 den 1 januari 1994. Enligt artikel 9.1 andra stycket första strecksatsen i förordning nr 2080/93 skall förordning nr 4028/86 och tillämpningsbestämmelserna till denna dock fortsätta att tillämpas på de ansökningar om stöd som har lämnats in före den 1 januari 1994.

16 I artikel 24 i rådets förordning (EEG) nr 4253/88 av den 19 december 1988 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 2052/88 om samordningen av de olika strukturfondernas verksamhet dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamhet (EGT L 374, s. 1), i dess lydelse enligt förordning (EEG) nr 2082/93 (EGT L 193, s. 20; svensk specialutgåva, område 14, volym 1, s. 30) föreskrivs att kommissionen, efter att ha genomfört en lämplig granskning av fallet, "om en verksamhet eller åtgärd inte förefaller berättigad till vare sig en del av eller hela det tilldelade stödet" (artikel 24.1) får "reducera eller suspendera stödet till den berörda verksamheten eller åtgärden om granskningen visar någon överträdelse eller väsentlig förändring som påverkar villkoren för att genomföra verksamheten eller åtgärden och för vilken man inte ansökt om kommissionens godkännande" (artikel 24.2).

17 Genom rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna (EGT L 161, s. 1) upphävdes förordning nr 4253/88 från och med den 1 januari 2000. I artikel 54 i förordning nr 1260/99 föreskrivs emellertid att denna förordning skall upphöra att gälla "utan att det

påverkar tillämpningen av artikel 52.1". Enligt artikel 52.1 i förordning nr 1260/1999 skall denna förordning "inte påverka vare sig fullföljande eller ändring, inklusive helt eller delvis upphävande, av en stödform som... kommissionen har godkänt på grundval av förordning... nr 4253/88".

Bakgrund till tvisten i målen T-44/01 och T-126/01 samt beslutet om nedsättning av det stöd som beviljats Eduardo Vieira, SA

18 Inom ramen för fiskeavtalet framlade det spanska företaget Eduardo Vieira, SA (nedan kallat SAEV) ett projekt avseende bildande av ett gemensamt företag med firman Vieira Argentina, SA (nedan kallat VASA), vilket utgjordes av SAEV och en argentinsk fartygsägare. I projektet föreskrevs fiske efter arten tandnoting. Gemenskapsfartyget Ibsa Cuarto, som senare döptes om till Vieirasa XII, skulle användas i projektet.

19 Kommissionen informerade SAEV, genom skrivelse av den 13 oktober 1994, om att projektet inte kunde beaktas, eftersom den avsedda fiskarten inte finns bland de arter som omfattades av fiskeavtalet.

20 De spanska myndigheterna sände, i skrivelse av den 20 oktober 1994, kommissionen ett intyg om en ändring i fångstplanen som sökanden hade meddelat dessa myndigheter. I planen angavs fångst i Argentinas exklusiva ekonomiska zon av de överskottsarter som anges i protokoll 1 till fiskeavtalet, nämligen torsk *Macruronus magellanicus*, *Salilota australis* eller *Macruronus whitsoni*.

21 Kommissionen upplyste SAEV, genom skrivelse av den 8 december 1994, om att den gemensamma kommittén den 5 och 6 december 1994 inte hade rekommenderat detta projekt, eftersom "den argentinske intressenten fortfarande vill stå kvar vid tandnoting (en art som inte angivits i fiskeavtalet) i den fångstplan för projektet som framlagts för de argentinska myndigheterna".

22 SAEV meddelade kommissionen, genom telefaxmeddelande av den 12 december 1994, att den argentinske intressenten hade "avstått från att fiska efter tandnoting enligt en skrivelse till det argentinska generaldirektoratet för fiske och jordbruk av den 24 november 1994".

23 De argentinska myndigheterna godkände projektet genom resolution nr 14/95 av den 14 juli 1995 och beviljade fisketillstånd för fartyget Vieirasa XII avseende överskottsarter. Fartyget fick enligt detta tillstånd fånga 1 204 ton *Macruronus whitsoni*, 1 204 ton *Salilota australis*, 301 ton *Macruronus magellanicus* och 301 ton av andra arter.

24 I skrivelse av den 18 juli 1995 ansökte det gemensamma företaget VASA hos de argentinska myndigheterna om att dessa skulle utöka det fisketillstånd som beviljats med stöd av fiskeavtalet med ett tillstånd avseende fångst av tandnoting.

25 Genom beslut av den 25 juli 1995 (nedan kallat beslutet om beviljande av stöd av den 25 juli 1995) beviljade kommissionen ekonomiskt stöd för det projekt som SAEV framlagt (projekt ARG/ESP/SM/26-94) "på de villkor som fastställts genom bestämmelserna i [fiske]avtalet..., tillämplig gemenskapslagstiftning och bestämmelser i bilagorna" (artikel 1).

26 I bilaga 1 till beslutet om beviljande av stöd av den 25 juli 1995 fastställs det stöd som beviljats SAEV, nämligen 1 881 936 ecu. I denna bilaga fastställs även det stöd som beviljats det gemensamma företaget VASA. Detta erhöll ett stöd motsvarande 15 procent av det belopp som beviljats SAEV, nämligen 282 290,4 ecu. Det totala stödbelopppet för projektet uppgick således till 2 164 226,4 ecu.

27 I bilaga 1 till beslutet om beviljande av stöd av den 25 juli 1995 föreskrivs även följande:

"Uppgifterna i denna bilaga får inte ändras utan föregående tillstånd från de argentinska myndigheterna och kommissionen."

28 De argentinska myndigheterna beviljade genom resolution av den 14 november 1995 fartyget Vieirasa XII ett slutgiltigt fisketillstånd genom att minska mängderna överskottsarter till 750 ton *Macruronus whitsoni*, 230 ton *Salilota australis*, 230 ton *Macruronus magellanicus* och genom att införliva ett nytt fisketillstånd för 1 800 ton tandnoting.

29 Den 27 juni 1996 betalade kommissionen ut den första delen av stödet (80 procent).

30 Fartyget Vieirasa XII lämnade slutgiltigt argentinskt farvatten den 5 juli 1996 för att fiska på internationellt farvatten.

31 SAEV inkom med en begäran om utbetalning av återstoden av stödet den 25 februari 1997.

32 Kommissionen upplyste genom skrivelse av den 21 april 1998 SAEV om att förfarandet för att sätta ned gemenskapsstödet kunde komma att inledas om SAEV inte lämnade ett tillfredsställande svar. Kommissionen ansåg i denna skrivelse att det utgjorde en överträdelse av artikel 5.1 i fiskeavtalet och artikel 3.1 i protokoll 1 till detta avtal att fartyget hade lämnat argentinska farvatten den 5 juli 1996, eftersom gemensamma företag bildas i syfte att utnyttja och, där det är lämpligt, gemensamt bereda argentinska fiskeresurser.

33 SAEV inkom med sitt yttrande den 19 maj 1998. Företaget angav i denna skrivelse skälen till att det ansåg att villkoren för beviljande av stöd inte hade åsidosatts.

34 I skrivelse av den 9 juni 1999 upplyste kommissionen SAEV om att kommissionen ansåg att "det med ledning av förklaringarna i skrivelsen av den 19 maj 1998 inte gick att dra några slutsatser avseende huruvida gemenskapslagstiftningen på området iakttagits. Genom förklaringarna bekräfta[de]s däremot att fartyget lämnat argentinska farvatten den 5 juli 1996." Kommissionen förklarade att den av detta skäl "beslutat att sätta ned det stöd som beviljats för projektet". I skrivelsen anges beräkningsmetoden för nedsättningen och att ett belopp om 355 477 euro skulle återbetalas till kommissionen. Kommissionen angav att den skulle vara tvungen att "fortsätta de pågående förfarandena avseende nedsättning och återbetalning" om SAEV inte instämde i den föreslagna lösningen.

35 Denna skrivelse följdes av en skriftväxling mellan SAEV (skrivelser av den 16 juli 1999, den 21 december 1999 och av den 5 april 2000) och kommissionens tjänstegrenar (skrivelser av den 23 september 1999 och av den 28 februari 2000). Även möten ägde rum mellan representanter för SAEV och kommissionens tjänstegrenar.

36 Kommissionen upplyste genom skrivelse av den 14 september 2000 SAEV om att den efter en ny beräkning funnit att ett belopp om 419 446 euro skulle återbetalas.

37 SAEV, som ansåg att kommissionen lagstridigt hade underlåtit att utbetala återstoden av gemenskapsstödet, anmodade genom skrivelse av den 21 september 2000 formellt kommissionen att göra detta.

38 I skrivelse av den 16 oktober 2000 upplyste kommissionen SAEV om att förfarandet för nedsättning av det stöd som beviljats fartygsägaren i gemenskapen pågick och att beslut skulle fattas efter samråd med ständiga kommittén för fiskerinäringen.

39 Genom beslut K (2001) 680 slutlig av den 19 mars 2001, som riktades till Konungariket Spanien och SAEV, satte kommissionen ned det ekonomiska stöd som beviljats SAEV. I artikel 2 i beslutet åläggs SAEV att återbetala beloppet 419 446 euro. I detta beslut omnämns inte en eventuell nedsättning av det stöd som beviljats det gemensamma företaget VASA.

40 I skälen till beslut K (2001) 680 slutlig anges följande:

"2. Enligt artikel 1 i... beslutet [om beviljande av stöd av den 25 juli 1995] beviljades stödet på de villkor som fastställts genom bestämmelserna i [fiske]avtalet..., tillämplig gemenskapslagstiftning och bestämmelser i bilagorna.

3. I fiskeavtalet, och i synnerhet i artikel 5.1 i detta, föreskrivs att bildandet av gemensamma företag i Argentina har till syfte att utnyttja argentinska fiskeresurser på de villkor som fastställs i protokoll 1 samt bilagorna 1 och 2. Enligt artikel 6 i fiskeavtalet får de gemensamma företagen fånga de mängder som anges i protokoll 1.

4. I punkt 3.2.1 i del B på det formulär för ansökan om gemenskapsstöd som [SAEV] fyllt i och undertecknat anges uttryckligen att kommissionen enbart beviljar ekonomiskt stöd till projekt som avser utnyttjande av fiskeresurserna i de farvatten som ligger under ifrågavarande tredje lands överhöghet eller jurisdiktion.

5. ...

6. Beviljande av gemenskapsstöd för bildandet av det ifrågavarande gemensamma företaget var därför endast tillämpligt på de fångster som gjordes på fiskefartyget Ibsa Cuarto av de arter som anges i bilagorna till beslutet [om beviljande av stöd av den 25 juli 1995], nämligen *Macruronus whitsoni*, *Macruronus magellanicus* och *Salilota australis* och som fanns i argentinska farvatten.

7. Fartyget Ibsa Cuarto har upphört med fiskeverksamheten i Argentinas exklusiva ekonomiska zon från och med den 5 juli 1996 och återupptagit verksamhet på internationellt farvatten genom att fiska efter tandnoting utan att i förväg rådgöra med kommissionen och utan kommissionens tillstånd."

41 Sedan kommissionen erinrat om att den fått vetskap om dessa förhållanden den 2 juli 1997, drog den i punkt 9 i beslut K (2001) 680 slutlig slutsatsen att SAEV inte iakttagit villkoren för beviljande av ekonomiskt stöd. Kommissionen övergick därefter i punkterna 10—13 i detta beslut till beräkningen av nedsättningen av det ifrågavarande stödet. Kommissionen konstaterade först att SAEV, med tillämpning av den tabell som fastställts genom förordning nr 3699/93, hade rätt till ett stöd på 688 187 euro på grund av att fartyget Vieirasa XII slutligt överförts till det gemensamma företaget. Återstoden av det stöd som beviljats genom beslutet om beviljande av stöd av den 25 juli 1995 uppgår således till 1 193 749 euro (1 881 936 – 688 187). Eftersom fartyget Vieirasa XII endast varit verksamt i argentinska farvatten i tolv månader (av de 36 föreskrivna), drog kommissionen slutsatsen att SAEV endast hade rätt till en tredjedel av planerade 1 193 749 euro, nämligen 397 916 euro. Totalbeloppet av det sålunda nedsatta stödet uppgick enligt kommissionen därmed till 1 086 103 euro (397 916 + 688 187). SAEV hade redan erhållit 80 procent av stödet (1 505 549 euro) och var därför skyldigt att återbetala 419 446 euro till kommissionen.

Bakgrund till tvisten i mål T-119/01 och beslut om nedsättning av det stöd som beviljats Pescanova

42 Inom ramen för fiskeavtalet framlade Pescanova, SA (nedan kallat Pescanova), ett projekt avseende bildande av ett gemensamt företag med firman Calanova, vilket utgjordes av Pescanova och den argentinske fartygsägaren Argenova. I projektet föreskrevs fiske efter bläckfisk Illex. Gemenskapsfartyget Orense skulle användas i projektet.

43 Genom beslut av den 21 december 1994 (nedan kallat beslutet om beviljande av stöd av den 21 december 1994) beviljade kommissionen ekonomiskt stöd för det projekt som Pescanova framlagt (projekt ARG/ESP/SM/17-94) ”på de villkor som fastställts genom bestämmelserna i [fiske]avtalet..., tillämplig gemenskapslagstiftning och bestämmelser i bilagorna” (artikel 1).

44 I bilaga 1 till beslutet om beviljande av stöd av den 21 december 1994 fastställs det stöd som beviljats Pescanova, nämligen 1 824 813 ecu. I denna bilaga fastställs även det stöd som beviljats det gemensamma företaget Calanova. Detta erhöll ett stöd motsvarande 15 procent av det belopp som beviljats Pescanova, nämligen 273 721,9 ecu. Det totala stödbelopppet för projektet uppgick således till 2 098 534,9 ecu.

45 I bilaga 1 till beslutet om beviljande av stöd av den 21 december 1994 föreskrivs även följande:

"Uppgifterna i denna bilaga får inte ändras utan föregående tillstånd från de argentinska myndigheterna och kommissionen."

46 Till följd av detta beslut ströks fartyget Orense ur det spanska fartygsregistret den 23 januari 1995 och skrevs in i det argentinska fartygsregistret den 15 mars 1995. Den 21 april 1995 gavs fartyget fisketillstånd för fångst av 4 000 ton bläckfisk *Illex* och fiskeverksamheten påbörjades omedelbart.

47 Den 23 april 1995 inkom sökanden till de spanska myndigheterna med en begäran om att den första delen av stödet skulle betalas ut. Begäran vidarebefordrades till kommissionen den 13 juni 1995. Efter kontroll betalades beloppet ut.

48 Med avseende på verksamheten under år 1996 upphörde fartyget Orense med all fiskeverksamhet i argentinska farvatten efter den 23 augusti 1996. Fartyget styrdes mot internationellt farvatten. Att fisket i argentinska farvatten avbröts

skall ha berott på att fiskeresurserna i dessa farvatten uttömts, vilket tvingat de argentinska myndigheterna att införa begränsningar och till och med fiskeförbud.

49 Den 2 oktober 1996 begärde sökanden att återstoden av stödet skulle betalas ut. Till denna begäran fogade sökanden den första verksamhetsrapporten för det gemensamma företaget avseende perioden den 30 april 1995 till den 30 juni 1996.

50 I formuläret för begäran om utbetalning av återstoden av stödet angavs att Pescanova åtog sig att "inkomma till kommissionen med den andra och tredje verksamhetsrapporten motsvarande företagets andra och tredje verksamhetsår".

51 Kommissionen utbetalade återstoden av stödet den 1 januari 1997.

52 Verksamheten med Orense koncentrerades, avseende verksamheten under år 1997, till internationellt vatten, särskilt till Indiska oceanen.

53 Orense förliste utanför Mauritius kust den 14 januari 1998.

54 I maj 1998 ingav Pescanova en andra verksamhetsrapport för det gemensamma företaget till de spanska myndigheterna. Denna rapport avsåg perioden mellan den 1 januari 1996 och den 31 december 1996.

55 I skrivelse av den 14 juli 1999 meddelade kommissionen Pescanova att den ansåg att villkoren för beviljande av ekonomiskt gemenskapsstöd inte iakttagits, eftersom fiskeverksamheten med det fartyg som det gemensamma företaget utnyttjade avbröts i argentinska farvatten den 23 augusti 1996. Kommissionen inledde därför förfarande för att sätta ned stödet och anmodade Pescanova att yttra sig över nedsättningen och den föreslagna beräkningsmetoden för nedsättningen.

56 Pescanova sände kommissionen en skrivelse den 10 september 1999, i vilken företaget begärde att kommissionen skulle precisera vilka bestämmelser som åsidosatts.

57 Den 24 oktober 1999 inkom de spanska myndigheterna till kommissionen med ett meddelande från sökanden avseende förlisningen och en tredje periodisk verksamhetsrapport för det gemensamma företaget, daterad den 4 augusti 1998.

58 Kommissionen upplyste Pescanova, genom skrivelse av den 18 november 1999, om den omständigheten att den, efter att ha granskat det avgivna yttrandet, inte ansåg sig behöva ändra sin ursprungliga ståndpunkt.

59 I skrivelse av den 5 juli 2000 begärde Pescanova på nytt att kommissionen skulle precisera vilka bestämmelser som åsidosatts.

60 I skrivelse av den 18 augusti 2000 förklarade kommissionen att det var befogat att återkräva en del av stödet, eftersom verksamheten i argentinska farvatten med fartyget Orense avbrutits i augusti 1996 utan att kommissionens tillstånd hade inhämtats.

61 Kommissionen upplyste, genom skrivelse av den 14 september 2000, Pescanova om att det belopp som skulle återbetalas uppgick till 472 818 euro. Kommissionen gav Pescanova en frist om 30 dagar för att yttra sig. Yttrande inkom till kommissionen den 7 november 2000 (till D. Steffen Smidt) och den 8 november 2000 (till Giorgio Gallizioli). Pescanova inkom med tilläggsyttranden den 16 februari 2001.

62 Genom beslut K (2001) 727 slutlig av den 19 mars 2001, som riktades till Konungariket Spanien och Pescanova, satte kommissionen ned det ekonomiska stöd som beviljats detta företag. I artikel 2 i beslutet åläggs Pescanova att återbetala beloppet 472 818 euro. I detta beslut omnämns inte en eventuell nedsättning av det stöd som beviljats det gemensamma företaget Calanova.

63 Beslut K (2001) 727 slutlig grundades på följande skäl:

"4. Fiskeverksamheten med fartyget Orense som överfördes till Argentina för bildandet av... det gemensamma företaget [Calanova] avbröts i argentinska farvatten den 23 augusti 1996, det vill säga sexton månader efter det att det gemensamma företagets verksamhet inleddes (den 30 april 1995), utan föregående tillstånd från kommissionen.

...

7. Enligt artikel 24.2 i förordning nr 4253/88 får kommissionen reducera stödet till den berörda verksamheten eller åtgärden om lämplig granskning visar någon väsentlig förändring som påverkar villkoren för att genomföra verksamheten eller åtgärden och för vilken kommissionens godkännande inte sökts.

8. När fiskeverksamheten med det ovannämnda fartyget upphörde underställde [Pescanova] inte kommissionen detta för godkännande i förväg. Dessa förhållanden utgör en väsentlig förändring av villkoren för beviljande av det ovannämnda stödet..."

64 Dessa förhållanden motiverar, enligt kommissionen, att det ekonomiska stödet sätts ned med iakttagande av proportionalitetsprincipen [beslut K (2001) 727 slutlig, punkt 9]. Kommissionen erinrade först om att Pescanova, med tillämpning av den tabell som fastställts genom förordning nr 3699/93, hade rätt till ett stöd med 973 740 euro på grund av att fartyget Orense slutligt överförts till det gemensamma företaget. Återstoden av det stöd som beviljats genom beslutet om beviljande av stöd av den 21 december 1994 uppgår således till 851 073 euro (1 824 813 – 973 740). Eftersom verksamhet med fartyget Orense i argentinska farvatten endast bedrivits under sexton månader (av de 36 föreskrivna), drog kommissionen slutsatsen att Pescanova endast hade rätt till sexton trettiosjättedelar av planerade 851 073 euro, nämligen 378 255 euro. Totalbeloppet av det sålunda nedsatta stödet uppgick enligt kommissionen därmed till 1 351 995 euro (378 255 + 973 740). Pescanova hade redan erhållit hela stödet (1 824 813 euro) och var därför skyldigt att återbetala 472 818 euro till kommissionen (beslut K (2001) 727 slutlig, punkterna 10—12).

Förfarande

65 SAEV och VASA (mål T-44/01) har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 26 februari 2001, väckt talan om skadestånd för den skada de lidit till följd av att det stöd som beviljats dem genom beslutet av den 25 juli 1995 supenderats på ett otillåtet sätt.

66 Pescanova (mål T-119/01) har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 1 juni 2001, väckt talan om ogiltigförklaring av beslut K (2001) 727 slutlig av den 19 mars 2001 (nedan kallat det ifrågasatta beslutet i mål T-119/01).

67 SAEV (mål T-126/01) har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 8 juni 2001, väckt talan om ogiltigförklaring av beslut K (2001) 680 slutlig av den 19 mars 2001 (nedan kallat det ifrågasatta beslutet i mål T-126/01).

68 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (tredje avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet. Som en processledningsåtgärd i enlighet med artikel 64 i rättegångsreglerna ställdes vissa skriftliga frågor till parterna. Dessa svarade inom den föreskrivna fristen.

69 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 28 november 2002.

70 Efter att ha berett parterna tillfälle att yttra sig om en eventuell förening av målen beslutar förstainstansrätten att målen T-44/01, T-119/01 och T-126/01 skall förenas vad gäller domen.

Parternas yrkanden

71 I mål T-44/01 har sökandena yrkat att förstainstansrätten skall

— fastställa att talan kan tas upp till sakprövning,

— med stöd av sin fulla prövningsrätt förplikta kommissionen att i enlighet med ansökan utge kompensationsersättning för de skador som vållats genom förseningen av betalningen av en del av stödet,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

72 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan vad avser påståendet att förfarandet för nedsättning av det ekonomiska stödet varit olagligt eller i andra hand, ogilla talan avseende detta påstående,

— ogilla talan i övrigt,

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

73 I mål T-119/01 har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall

— fastställa att talan kan tas upp till sakprövning och bifalla denna,

— ogiltigförklara det ifrågasatta beslutet i mål T-119/01,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

74 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

75 I mål T-126/01 har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall

— fastställa att talan kan tas upp till sakprövning,

— förena förevarande mål med mål T-44/01,

— ogiltigförklara det ifrågasatta beslutet i mål T-126/01,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

76 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avslå yrkandet om att målen skall förenas,

— ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning i sak

Målen T-119/01 och T-126/01

77 Förstainstansrätten skall först undersöka huruvida talan om ogiltigförklaring i målen T-119/01 och T-126/01 är välgrundad.

78 I dessa mål har sökandena åberopat totalt åtta grunder. Den första grunden avser att de ifrågasatta besluten saknar rättslig grund eller att den rättsliga grunden för

dessa beslut varit felaktig. I den andra grunden har sökandena bestritt att deras projekt undergått en väsentlig förändring som kunnat göra en nedsättning av stödet befogad. Den tredje grunden avser åsidosättande av proportionalitetsprincipen och den fjärde grunden avser att gemenskapslagstiftningen om nedsättning av finansiella stöd tillämpats felaktigt. Den femte grunden avser åsidosättande av principen om rimlig tidsfrist och åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhetsprincipen. Den sjätte grunden avser åsidosättande av rätten till försvar och den sjunde grunden avser att det ifrågasatta beslutet i mål T-126/01 är inkonsekvent. Den sista grunden avser slutligen åsidosättande av artikel 253 EG.

Huruvida de ifrågasatta besluten saknar rättslig grund och huruvida den rättsliga grunden för dessa beslut varit felaktig

79 Sökandena har anfört att det inte finns någon bestämmelse i fiskeavtalet som ger kommissionen befogenhet att nedsätta de ekonomiska stöd som beviljats enligt detta avtal för bildande av gemensamma företag. I fiskeavtalet och i besluten om beviljande av stöd av den 21 december 1994 och av den 25 juli 1995 hänvisas inte heller till någon gemenskapsbestämmelse där förfaranden fastställts för nedsättning av sådana ekonomiska stöd.

80 Sökanden i mål T-119/01 har härav dragit slutsatsen att det ifrågasatta beslutet saknar rättslig grund.

81 Sökanden i mål T-126/01 har medgivit att kommissionen, med stöd av allmänna rättsprinciper, måste ha befogenhet att suspendera, nedsätta eller dra in ett ekonomiskt gemenskapsstöd, om villkoren för beviljande av stödet inte iakttagits. Sökanden anser emellertid att kommissionen inte haft rätt att grunda det ifrågasatta beslutet i mål T-126/01 på förordning nr 4253/88. Sökanden har

härvid anfört att förordning nr 4253/88 är tillämplig på strukturfonder. Det ekonomiska stöd som beviljats inom ramen för fiskeavtalet utgör inte ett strukturstöd. Sökanden har vidare angett att finansieringen av de åtgärder som angavs i samband med fiskeavtalet kostnadsförts i kreditposten B7-8000 i underavsnitt B7 (externa åtgärder) i gemenskapsbudgeten, medan de åtgärder som avses rörande förordning nr 4253/88 omfattas av underavsnitt B2 (strukturåtgärder) i ovannämnda budget.

82 Förstainstansrätten konstaterar beträffande den rättsliga grunden inledningsvis att de ifrågasatta besluten grundats dels på förordning nr 4253/88 och särskilt på artikel 24 i denna, dels på förordning nr 3447/93, genom vilken fiskeavtalet ingicks för gemenskapens del.

83 Förstainstansrätten skall bedöma huruvida förordning nr 3447/93 och fiskeavtalet ger kommissionen behörighet att fatta de ifrågasatta besluten.

84 Såsom sökandena med fog har anmärkt innehåller förordning nr 3447/93 och fiskeavtalet inga särskilda bestämmelser avseende möjligheter att sätta ned eller dra in ekonomiskt stöd som beviljats beträffande detta avtal.

85 Eftersom gemenskapen, i enlighet med artikel 7 i fiskeavtalet och artikel 3.1 i protokoll 1 till fiskeavtalet, skall bevilja ekonomiskt stöd till bildande av gemensamma företag, skall den även ha behörighet att nedsätta sådant stöd om de villkor som stödet omfattas av inte iakttagits (se, för ett motsvarande synsätt, förstainstansrättens dom av den 20 november 2002 i mål T-251/00, Lagardère och Canal+ mot kommissionen, REG 2002, s. II-4825, punkt 130).

86 Som kommissionen har betonat skulle varje annan tolkning av fiskeavtalet strida mot allmänna rättsprinciper i medlemsstaternas rättsordningar, såsom den princip enligt vilken berikande utan grund är förbjudet eller den princip enligt vilken det är möjligt att ensidigt häva ömsesidigt bindande åtaganden när en av avtalsparterna inte iakttar sina förpliktelser.

87 Härav följer att gemenskapen, på grundval av förordning nr 3447/93 och fiskeavtalet, haft en allmän behörighet att fatta de ifrågasatta besluten.

88 Vad därefter avser huruvida kommissionen enligt förordning nr 4253/88 haft en särskild behörighet att fatta de ifrågasatta besluten, erinrar förstainstansrätten om att kommissionen enligt artikel 24 i förordning nr 4253/88, efter att ha genomfört en lämplig granskning, får "reducera eller suspendera" stöd som beviljats på grundval av den nämnda förordningen "om granskningen visar någon överträdelse eller väsentlig förändring som påverkar villkoren för att genomföra verksamheten eller åtgärden och för vilken man inte ansökt om kommissionens godkännande".

89 Förstainstansrätten skall därför bedöma om besluten om beviljande av stöd av den 21 december 1994 och den 25 juli 1995 har sin rättsliga grund i förordning nr 4253/88. Om så är fallet utgör denna förordning, i enlighet med dess artikel 24, den korrekta rättsliga grunden för de ifrågasatta besluten.

90 Förstainstansrätten konstaterar härvid att besluten om beviljande av stöd av den 21 december 1994 (mål T-119/01) och av den 25 juli 1995 (mål T-126/01) grundats uttryckligen endast på förordning nr 3447/93 om ingående av fiskeavtalet.

91 I artikel 1.1 i dessa beslut anges emellertid att stöd beviljas "på de villkor som fastställts genom bestämmelserna i fiskeavtalet..., tillämplig gemenskapslagstiftning och bestämmelser i bilagorna".

92 Hänvisningen till "tillämplig gemenskapslagstiftning" måste förstås som en hänvisning till i synnerhet förordning nr 4253/88. Förstainstansrätten erinrar härvid om att denna förordning har ett stort tillämpningsområde. Såsom anges i dess rubrik avser denna förordning "samordningen av de olika strukturfondernas verksamhet dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamheter". Den är därför tillämplig på olika "åtgärder med inriktning på strukturförändringar" (artikel 3.1 i förordning nr 4253/88). De ekonomiska stöd som beviljats för bildande av gemensamma företag inom fiskeavtalet har inriktning på strukturförändringar. Det framgår av andra skälet i besluten om beviljande av stöd av den 21 december 1994 och av den 25 juli 1995 att bildande av gemensamma företag som inbegriper att gemenskapsfartyg överförs och att nya fiskeområden görs tillgängliga för fartygsägare i gemenskapen "motsvarar syftet för gemenskapens strukturpolitik" på fiskeområdet.

93 Sökanden i mål T-126/01 kan inte vinna framgång med att argumentera utifrån vilken kreditpost i budgeten som använts för att finansiera de stöd som beviljats inom fiskeavtalet. De regler som avser hur nödvändiga medel skall göras tillgängliga för att genomföra åtgärder inom fiskeavtalet har ingen inverkan på de procedurregler som gäller för antagandet av beslut om beviljande av ekonomiskt stöd inom fiskeavtalet (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 30 maj 1989 i mål 242/87, kommissionen mot rådet, REG 1989, s. 1425; svensk specialutgåva, volym 10, s. 41, punkt 18).

94 Eftersom stöden med fog beviljades, med stöd av bland annat förordning nr 4253/88, var kommissionen materiellt behörig att grunda de ifrågasatta besluten även på denna förordning och särskilt på artikel 24 i densamma.

95 Tillämpningen i tiden av förordning nr 4253/88 måste utredas.

96 Förstainstansrätten erinrar om att förordning nr 4253/88 upphävts genom förordning nr 1260/1999 från den 1 januari 2000. I artikel 54 i förordning nr 1260/1999 föreskrivs emellertid att denna förordning skall upphöra att gälla "utan att det påverkar tillämpningen av artikel 52.1". Enligt artikel 52.1 i förordning nr 1260/1999 skall denna förordning "inte påverka vare sig fullföljande eller ändring, inklusive helt eller delvis upphävande, av en stödform som... kommissionen har godkänt på grundval av förordning... nr 4253/88".

97 Eftersom de ekonomiska stöd som avses i förevarande mål utgör "en stödform som... kommissionen har godkänt på grundval av förordning... nr 4253/88" (se ovan punkterna 89—94), skall det fastslås att förfarandet avseende nedsättning av stöden i enlighet med de i ovanstående punkt angivna bestämmelserna reglerades av artikel 24 i förordning nr 4253/88 även efter den 1 januari 2000.

98 Av vad anförts följer att dels fiskeavtalet, som ingicks för gemenskapens del genom förordning nr 3447/93, dels förordning nr 4253/88, och i synnerhet artikel 24 i densamma, ger kommissionen behörighet att nedsätta de gemenskapsstöd som sökandena mottagit. Förstainstansrätten skall emellertid i efterhand bedöma om villkoren för tillämpning av artikel 24 i förordning nr 4253/88 var uppfyllda (se nedan punkterna 113—135.

99 Sökanden i mål T-126/01 har även anmärkt att den rättsliga ordningen för gemensamma företag infördes efter en överenskommelse mellan gemenskapen och Republiken Argentina. Sökanden anser att kommissionen enligt fiskeavtalet borde ha inväntat förhandstillstånd från de argentinska myndigheterna och

yttrande från den gemensamma kommitté som införts genom fiskeavtalet innan den satte ned det beviljade stödet. Sökanden har härvid hänvisat till artikel 10 i fiskeavtalet, enligt vilken den gemensamma kommittén bland annat skall "kontrollera att projekten administreras korrekt och övervaka användningen av det ekonomiska stöd som beviljats till främjande av projekt i enlighet med artikel 7", och till fotnot nr 1 i bilaga 1 till beslutet om beviljande av stöd av den 25 juli 1995 där det anges att "[u]ppgifterna i denna bilaga... inte får ändras utan föregående tillstånd från de argentinska myndigheterna och kommissionen". Beloppet på det ekonomiska stöd som beviljats sökanden var en av uppgifterna i denna bilaga.

100 Förstainstansrätten erinrar härvid i första hand om att fiskeavtalet inte innehåller några särskilda bestämmelser om nedsättning eller indragning av stöd. Fråga är emellertid om det framgår underförstått men med nödvändighet av fiskeavtalets allmänna systematik och i synnerhet av de bestämmelser som sökanden åberopat att kommissionen var skyldig att i förväg rådgöra med den gemensamma kommittén och erhålla tillstånd från de argentinska myndigheterna innan den genomförde nedsättningen av det ekonomiska stöd som inom fiskeavtalet beviljats en fartygsägare i gemenskapen som sökanden i mål T-126/01.

101 Avseende urvalet av de projekt som kan finansieras av gemenskapen föreskrivs i punkt 2 i bilaga 3 till fiskeavtalet att projekten skall föreläggas kommissionen via de behöriga myndigheterna i den eller de berörda medlemsstaterna.

102 Därefter skall gemenskapen enligt punkt 3 i bilaga 3 till fiskeavtalet till den gemensamma kommittén överlämna "en förteckning över de projekt som är berättigade till ekonomiskt stöd". Enligt samma bestämmelse skall den gemensamma kommittén bedöma projekten enligt olika kriterier (se ovan punkt 6).

103 Enligt lydelsen i punkterna 4 och 5 i bilaga 3 till fiskeavtalet skall "den behöriga argentinska myndigheten och gemenskapen" godkänna projekten efter rekommendation av den gemensamma kommittén.

104 Det går inte att utifrån dessa bestämmelser dra slutsatsen att kommissionen är skyldig att rådgöra med den gemensamma kommittén och erhålla tillstånd från de argentinska myndigheterna innan den beslutar att sätta ned ett ekonomiskt stöd som beviljats en fartygsägare i gemenskapen för att bilda ett gemensamt företag. Förstainstansrätten anger härvid att fiskeavtalet sönderfaller i två delar; den internationella delen, nämligen samarbete mellan gemenskapen och Republiken Argentina, och gemenskapsdelen, som till exempel omfattar den finansiering som kommissionen beviljat fartygsägare i gemenskapen för att bilda gemensamma företag inom fiskeavtalet.

105 Urval och utvärdering av projekt för att bilda gemensamma företag omfattas av fiskeavtalets internationella del. Bildandet av sådana företag utgör ett instrument i gemenskapens och Republiken Argentinas samarbete inom fiskesektorn. I enlighet med de ovan i punkterna 101—103 nämnda bestämmelserna är en utvärdering utförd av den gemensamma kommittén nödvändig för urvalet av själva projekten, och både gemenskapen och de argentinsk myndigheterna måste godkänna detta urval.

106 Att bevilja ekonomiskt stöd till fartygsägare i gemenskapen för de valda projekten är däremot en ensidig åtgärd som ankommer på gemenskapen och som således omfattas av gemenskapsdelen av fiskeavtalet.

107 Förstainstansrätten konstaterar i övrigt att kommissionen i enlighet med punkt 2 i bilaga 3 till fiskeavtalet först skall bedöma de projekt som medlemsstaterna förelägger den "i enlighet med gemenskapsbestämmelserna". Enligt punkt 3 i

denna bilaga skall kommissionen till den gemensamma kommittén endast överlämna de projekt som den anser vara berättigade till ekonomiskt stöd.

108 Av artikel 3.4 i protokoll 1 till fiskeavtalet framgår dessutom att den interna gemenskapslagstiftningen är tillämplig på stöd som beviljats fartygsägare i gemenskapen inom fiskeavtalet. I denna bestämmelse anges att "[b]estämmelserna för ansökan om och beviljande av gemenskapsstöd till EG-fartygsägaren... skall fastställas i enlighet med gemenskapsbestämmelserna på området".

109 Sökanden i mål T-126/01 kan inte vinna någon framgång med sina argument utifrån artikel 10 i fiskeavtalet, där det anges att den gemensamma kommittén bland annat skall "kontrollera att projekten administreras korrekt och övervaka användningen av det ekonomiska stöd som beviljats till främjande av projekt i enlighet med artikel 7". I denna bestämmelse föreskrivs nämligen inte någon behörighet för den gemensamma kommittén med avseende på beviljande eller nedsättning av ekonomiskt stöd.

110 Inte heller kan det argument godtas som avser fotnot nr 1 i bilaga 1 till beslutet om beviljande av stöd av den 25 juli 1995 (se ovan punkt 99). Ett beslut om nedsättning av stöd som beviljats en fartygsägare i gemenskapen kan nämligen inte anses utgöra ett beslut som förändrar "uppgifterna i" det ursprungliga beslutet om beviljande av stöd i den mening som avses i den ovannämnda fotnoten. Det är fråga om ett självständigt beslut om sanktionsåtgärder med anledning av att villkoren för beviljande av stöd inte iakttagits.

111 Av vad anförts följer att, eftersom beviljande av ekonomiska stöd till fartygsägare i gemenskapen och nedsättning av desamma utgör ensidiga gemenskapsåtgärder

som omfattas av gemenskapsdelen av fiskeavtalet, hade kommissionen rätt att fatta det ifrågasatta beslutet i mål T-126/01, vilket riktats endast till den berörde fartygsägaren i gemenskapen, utan att rådgöra med den gemensamma kommittén och utan att i förväg inhämta de argentinska myndigheternas godkännande.

112 Härav följer att talan inte kan bifallas på denna grund.

Huruvida projektet inte undergått någon väsentlig förändring som kunnat göra en nedsättning av stödet befogad.

113 I de i målen T-119/01 och T-126/01 ifrågasatta besluten fann kommissionen att det fartyg som det gemensamma företaget använde ovillkorligen skulle vara i verksamhet under minst 36 månader i Argentinas exklusiva ekonomiska zon. I besluten fastställde kommissionen att fiskeverksamheten med de fartyg som de gemensamma företagen använt avbrutits i argentinska farvatten den 23 augusti respektive den 5 juli 1996 efter sexton respektive tolv månaders verksamhet i Argentinas exklusiva ekonomiska zon. Det är enligt kommissionen fråga om en väsentlig förändring av projektet i den mening som avses i artikel 24 i förordning nr 4253/88, vilken gör nedsättningen av stödet befogad.

114 I det ifrågasatta beslutet i mål T-126/01 anges även den omständigheten att fartyget Vieirasa XII användes vid fiske efter en art som inte avses i fiskeavtalet, nämligen tandnoting.

115 Förstainstansrätten konstaterar att sökandena inte bestritt att fiskeverksamheten i argentinska farvatten med de fartyg som använts av de gemensamma företagen, nämligen Orense i mål T-119/01 och Vieirasa XII i mål T-126/01, avbrutits och

att fartygen lämnat dessa farvatten under år 1996, men att sökanden i mål T-119/01 bestritt den exakta dagen då fartyget lämnade dessa farvatten (se nedan punkterna 146—151). Sökandena har inte heller bestritt att de inte försökt utverka ett förhandstillstånd från kommissionen innan de lämnade de argentinska farvattnen. I mål T-126/01 har sökanden dessutom hävdat att Vieirasa XII hade tillstånd att fiska till exempel 1 800 ton tandnoting. Sökanden har förklarat att fartyget lämnade de argentinska farvattnen i synnerhet för att fiska denna art. Sökandena har emellertid hävdat att dessa omständigheter inte kan anses utgöra väsentliga förändringar av projektet i den mening som avses i artikel 24 i förordning nr 4253/88, vilka gör nedsättningen av stöden befogad.

116 Vad först avser huruvida den omständigheten att fartygen lämnat argentinska farvatten kan anses utgöra en väsentlig förändring av projektet i den mening som avses i artikel 24 i förordning nr 4253/88, erinrar förstainstansrätten först om att ett av gemenskapens främsta syften med att sluta fiskeavtal var att fartygsägare i gemenskapen skulle få tillträde till argentinska fiskeresurser. Det betonas i detta avseende i första skälet i förordning nr 3447/93 om ingående av fiskeavtalet för gemenskapens del att detta avtal "ger gemenskapens fiskare nya fiskemöjligheter". För att uppnå detta syfte främjas bildande av gemensamma företag genom fiskeavtalet. Enligt artikel 2 e i fiskeavtalet skall gemensamma företag bildas "för utnyttjande och, där det är lämpligt, beredning av argentinska fiskeresurser i syfte att i första hand försörja gemenskapens marknad". På samma sätt anges i artikel 5.1 i fiskeavtalet att gemensamma företag skall bildas "i syfte att gemensamt utnyttja och, där det är lämpligt, gemensamt bereda argentinska fiskeresurser".

117 Härav följer således att gemensamma företag som bildats inom fiskeavtalet är skyldiga att utnyttja och, där det är lämpligt, bereda argentinska fiskeresurser.

118 Förstainstansrätten erinrar därefter om att kommissionen genom beslut av den 21 december 1994 och av den 25 juli 1995 beviljat sökandena ekonomiskt stöd

för att bilda ett gemensamt företag inom fiskeavtalet. I artikel 1 i dessa beslut anges att de ekonomiska stöden beviljats "på de villkor som fastställts genom bestämmelserna i fiskeavtalet...". Enligt första skälet i besluten om beviljande av stöd "fastställs [i detta avtal] på vilka villkor och på vilket sätt gemensamma företag skall bildas". Härav följer att de villkor i fiskeavtalet som de gemensamma företagen omfattas av utgör villkor för beviljande av stöd.

119 Förstainstansrätten finner således att ett av de villkor enligt vilka ekonomiskt stöd beviljats sökandena i förevarande mål utgörs av att de berörda gemensamma företagen utnyttjar och, där det är lämpligt, bereder argentinska fiskeresurser. Det är emellertid enbart fiskeprodukter som fångats i argentinska farvatten som utgör argentinska fiskeresurser.

120 Sökanden i mål T-126/01 kan inte vinna framgång med sitt påstående att fiskeprodukter som fångats både inom och utom Argentinas exklusiva ekonomiska zon av ett fartyg som för argentinsk flagg skall anses utgöra argentinska fiskeresurser. Fiskeavtalets syfte var nämligen att nya fiskeområden inom Argentinas exklusiva ekonomiska zon skulle göras tillgängliga för gemenskapen.

121 Förstainstansrätten konstaterar i övrigt att sökandena i formuläret för ansökan om gemenskapsstöd uttryckligen angivit att de skulle vara verksamma i Argentinas exklusiva ekonomiska zon. Detta formulär (punkt 3.2) innehåller även följande upplysning:

"Kommissionen beviljar ekonomiskt gemenskapsstöd enbart till projekt som avser utnyttjande och, där det är lämpligt, beredning av fiskeresurserna i de farvatten som ligger under överhögheten eller jurisdiktionen i det tredje land som berörs av det gemensamma företaget..."

122 Av vad anförts följer att det ekonomiska stödet beviljats på villkor att det gemensamma företaget skulle vara verksamt i farvatten under Argentinas överhöghet eller jurisdiktion. Att fartygen Orense (mål T-119/01) och Vieirasa XII (mål T-126/01) lämnade dessa farvatten och att fiskeverksamheten därmed upphörde i dessa farvatten utan föregående tillstånd från kommissionen utgör således ett uppenbart åsidosättande av detta villkor.

123 Sökandena har emellertid hävdat att det varit nödvändigt att lämna argentinska farvatten, eftersom fiskeresurserna i Argentinas exklusiva ekonomiska zon uttömts och de argentinska myndigheterna till och med infört förbud eller begränsningar för fisket. Att fartygen lämnade argentinska farvatten skall ha skett med de argentinska myndigheternas tillstånd.

124 Dessa argument kan inte godtas. Förstainstansrätten erinrar härvid om att en upplysnings- och lojalitetsplikt åvilar mottagare av ekonomiskt gemenskapsstöd. Denna plikt utgör en del av systemet för sådana stöd och är nödvändig för att dessa skall fungera tillfredsställande. I enlighet med denna plikt skulle sökandena emellertid ha upplyst kommissionen om de svårigheter som uppkommit när projekten genomfördes. Riktiga upplysningar hade gjort det möjligt för kommissionen att vidta eventuella åtgärder för att anpassa fiskeavtalet till de nya omständigheterna i enlighet med artikel 9.1 i detta avtal.

125 De fartyg som använts av de gemensamma företagen borde i vart fall inte ha lämnat Argentinas exklusiva ekonomiska zon utan föregående tillstånd från kommissionen, eftersom utnyttjande och beredning av fiskeresurserna i Argentina utgjorde ett av de främsta villkoren för att det ekonomiska gemenskapsstödet skulle beviljas.

126 Vad för det andra avser argumentet att villkoren för att bevilja stöd eventuellt åsidosatts genom att en art fångats som inte avsågs i fiskeavtalet, nämligen tandnoting, erinrar förstainstansrätten om att detta argument åberopats endast i mål T-126/01.

127 Det skall dock konstateras att fångsterna av en art som inte omfattades av fiskeavtalet inte inverkat på den nedsättning av stödet som följer av det ifrågasatta beslutet i mål T-126/01. Det framgår nämligen av handlingarna i målet att fartyget Vieirasa XII, vilket sedan den 14 november 1995 hade ett argentinskt fisketillstånd för i synnerhet 1 800 ton tandnoting, fiskade efter denna art redan innan det lämnade argentinska farvatten den 5 juli 1996 och att kommissionen inte satte ned gemenskapsstödet på grund av denna omständighet. Sökanden har medgett att fartyget förts ut ur Argentinas exklusiva ekonomiska zon för att fiska på internationellt vatten i synnerhet på grund av att tillgången på tandnoting var dålig i de argentinska farvattnen.

128 Parterna har vid förhandlingen medgivit att den omständigheten att Vieirasa XII lämnade Argentinas exklusiva ekonomiska zon utgör det enda skälet till nedsättningen av det stöd som beviljats sökanden i mål T-126/01.

129 Härav följer att förstainstansrätten inte kan godta de argument som sökanden i mål T-126/01 åberopat för att påvisa att det inte framgår av någon bestämmelse i fiskeavtalet eller i beslutet om beviljande av stöd av den 25 juli 1995 att det gemensamma företaget inte fick fiska efter tandnoting.

130 Förstainstansrätten skall för det tredje utreda om de gemensamma företag som bildades inom fiskeavtalet var skyldiga att bedriva fiske i argentinska farvatten under åtminstone 36 månader. Enbart sökanden i mål T-119/01 har bestritt att de gemensamma företagen haft en sådan skyldighet.

131 Förstainstansrätten konstaterar i detta hänseende att det, avseende begäran om utbetalning av stöd, i fotnot nr 2 i bilaga 1 till beslutet om beviljande av stöd av den 21 december 1994 anges att mottagaren skall använda de formulär som den gemensamma kommittén godkänt vid sitt möte den 5 och 6 december 1994. I det formulär för begäran om utbetalning av återstoden av stödet som sökanden i mål T-119/01 fyllt i i detta syfte, förband sig denne att "inkomma till kommissionen med den andra och tredje periodiska verksamhetsrapporten motsvarande företagets andra och tredje verksamhetsår". Härav framgår med nödvändighet att det gemensamma företagets verksamhet skulle sträcka sig över åtminstone tre år.

132 På samma sätt angavs i det formulär som sökanden i mål T-119/01 använde för att inkomma med den första verksamhetsrapporten att en andra rapport skulle inges "tolv månader efter det att den första periodiska rapporten ingivits till kommissionen" och den tredje rapporten "tolv månader efter det att den andra periodiska rapporten ingivits till kommissionen".

133 Med hänsyn till att det gemensamma företag som bildats inom fiskeavtalet skulle redovisa sin verksamhet under åtminstone tre år hade kommissionen fog för att i det ifrågasatta beslutet i mål T-119/01 konstatera att den verksamhet som minst fordrades av ett sådant företag omfattade tre år. Denna verksamhet skulle i enlighet med definitionen av ett gemensamt företag utövas i argentinska farvatten.

134 Det sistnämnda argumentet kan således inte heller godtas.

135 Talan kan därför inte bifallas på denna grund.

Huruvida kommissionen åsidosatt proportionalitetsprincipen

136 Sökandena har i andra hand hävdat att proportionalitetsprincipen åsidosatts genom de ifrågasatta besluten.

137 Kommissionen har i förevarande fall åsidosatt proportionalitetsprincipen genom att genomföra en teknik för nedsättning av stöd som inte gör någon åtskillnad mellan de grundläggande och de sekundära skyldigheter som åligger stödmottagare (domstolens dom av den 23 maj 1996 i mål C-326/94, Maas, REG 1996, s. I-2643, punkt 29). Sökandena har härvid anmärkt att alla grundläggande skyldigheter som åligger stödmottagare har iakttagits, nämligen att bilda ett gemensamt företag, att stryka ett fartyg ur gemenskapens register och skriva in det i fartygsregistret i ett tredje land samt att i första hand försörja gemenskapens marknad.

138 Eftersom alla grundläggande skyldigheter iakttagits, åsidosätts proportionalitetsprincipen genom kommissionens tidsproportionella nedsättning med avseende på de månader under vilka de sekundära skyldigheterna inte iakttagits.

139 Förstainstansrätten erinrar om att proportionalitetsprincipen, vilken fastställs i artikel 5 EG, enligt domstolens fasta rättspraxis innebär att gemenskapsinstitutionernas rättsakter inte får gå utöver vad som är ändamålsenligt och nödvändigt för att uppnå det eftersträvade målet (se domstolens dom av den 17 maj 1984 i mål 15/83, Denkavit Nederland, REG 1984, s. 2171, punkt 25, förstainstansrättens dom av den 19 juni 1997 i mål T-260/94, Air Inter mot kommissionen, REG 1997, s. II-997, punkt 144, och av den 12 oktober 1999 i mål T-216/96, Conserve Italia mot kommissionen, REG 1999, s. II-3139, punkt 101).

140 I de ifrågasatta besluten har kommissionen beaktat att det gemenskapsstöd som sökandena haft rätt till består av två delar: "dels ett belopp som motsvarar premien för slutlig överföring till tredje land, dels ett belopp som är proportionellt i förhållande till den tid som verksamhet med det berörda fartyget bedrivits i argentinska farvatten jämfört med den föreskrivna tiden om 36 månader, beräknat per slutförd månad och med avdrag för ett belopp som motsvarar premien för slutlig överföring" (det ifrågasatta beslutet i mål T-119/01, punkt 9, och det ifrågasatta beslutet i mål T-126/01, punkt 10).

141 Det framgår således av de ifrågasatta besluten att det stöd inte nedsatts som fartygsägaren i gemenskapen erhållit på grund av att ett gemenskapsfartyg skrivits in i fartygsregistret i Argentina. Denna punkt har i övrigt inte bestritts. Det stöd som beviljats genom beslut av den 21 december 1994 och av den 25 juli 1995 har, efter avdrag med det belopp som erhållits för överföringen av det fartyg som använts av det gemensamma företaget, nedsatts avseende den tid då verksamhet med fartyget inte bedrivits i Argentinas exklusiva ekonomiska zon.

142 Kommissionens tidsproportionella nedsättning av stödet avseende den tid då verksamhet med fartyget inte bedrivits i Argentinas exklusiva ekonomiska zon är helt proportionerlig till den påtalade överträdelsen, nämligen att fiskeverksamheten avbrutits i Argentinas exklusiva ekonomiska zon. Eftersom gemenskapen främst eftersträvar att fartygsägare i gemenskapen skall få tillträde till fiske i Argentinas exklusiva ekonomiska zon, skall skyldigheten att utnyttja eller bereda argentinska fiskeresurser anses utgöra en grundläggande skyldighet som utgör en del av systemet för subventionering av gemensamma företag (se ovan punkterna 116—125, se även förstainstansrättens dom av den 17 oktober 2002 i mål T-180/00, Astipesca mot kommissionen, REG 2002, s. II-3985, punkt 91).

143 Som sökandena har betonat utgör visserligen även bildande av gemensamma företag och försörjningen av i första hand gemenskapens marknad (se ovan punkt 137) grundläggande skyldigheter enligt subventionssystemet. Förstainstansrätten betonar emellertid att gemensamma företag bildas "för utnyttjande

och, där det är lämpligt, beredning av argentinska fiskeresurser" (artikel 2 e i fiskeavtalet) och att försörjningen av i första hand gemenskapens marknad avser försörjning med fisk som fångats i Argentinas exklusiva ekonomiska zon. Att lämna argentinska farvatten utan kommissionens tillstånd innebär således med nödvändighet att stödmottagaren åsidosatt de övriga grundläggande skyldigheter som ålåg denne.

144 Sökandena har härefter erinrat om att fartygen Orense och Vieirasa XII lämnade Argentinas exklusiva ekonomiska zon eftersom fiskeresurserna uttömts i detta område. Detta förhållande medförde även att de argentinska myndigheterna införde begränsningar eller fiskeförbud.

145 Förstainstansrätten finner emellertid att kommissionen inte var skyldig att beakta dessa omständigheter i de ifrågasatta besluten. Sökandena borde ha begärt tillstånd av kommissionen innan de lämnade de argentinska farvattnen (se även ovan punkterna 124 och 125).

146 Sökanden i mål T-119/01 har vidare bestritt uppgiften om den exakta dagen då Orense lämnade Argentinas exklusiva ekonomiska zon. Enligt sökanden lämnade fartyget argentinska farvatten den 2 oktober 1996 och inte den 23 augusti 1996.

147 Förstainstansrätten konstaterar att kommissionen i det ifrågasatta beslutet gör den bedömningen att "[f]iskeverksamheten med fartyget Orense som överfördes till Argentina för bildandet av detta gemensamma företag avbröts i argentinska farvatten den 23 augusti 1996, utan föregående tillstånd från kommissionen" (punkt 4).

148 Att fiskeverksamheten i argentinska farvatten avbröts under år 1996 har inte bestritts. Det framgår nämligen av den andra verksamhetsrapporten angående fiskeverksamheten med Orense att "fiskeverksamheten under år 1996 påbörjades den 31 januari och avslutades den 23 augusti". I punkt 2 i sin replik har sökanden bekräftat att "[d]et således är uppenbart att företaget har meddelat kommissionen att fiskeverksamheten i Argentina inte varade längre än till den 23 augusti 1996".

149 Det har inte heller bestritts att Orense därefter lämnade Argentinas exklusiva ekonomiska zon. Fiskeverksamhet med Orense bedrevs nämligen på internationellt vatten under det sista kvartalet av år 1996, åtminstone från den 2 oktober 1996.

150 Vad därefter avser år 1997 har sökanden medgivit att verksamhet med Orense bedrevs på internationellt vatten, men har emellertid även hävdat att ytterst små fångster togs i argentinska farvatten. Det skall konstateras att sökanden inte har företett några bevis på att någon som helst fiskeverksamhet bedrivits i argentinska farvatten under år 1997. Den 14 januari 1998 förliste Orense utanför Mauritius kust.

151 Vid dessa förhållanden och oberoende av vilken dag Orense lämnade Argentinas exklusiva ekonomiska zon hade kommissionen fog för att, vid beräkningen av det stödbelopp som sökanden hade rätt till, anse att Orense hade slutat utnyttja argentinska fiskeresurser den 23 augusti 1996, endast sexton månader efter det att det gemensamma företaget bildats den 30 april 1995. Med hänsyn till att den den tid som fordrades för fiske i Argentinas exklusiva ekonomiska zon minst uppgick till 36 månader (se ovan punkt 133), hade kommissionen fog för sin uppfattning att sökanden endast hade rätt till ett belopp motsvarande sexton trettiosjättedelar av det ursprungligen beviljade ekonomiska stödet.

152 Sökanden i mål T-119/01 har även hävdat att proportionalitetsprincipen åsidosatts genom det ifrågasatta beslutet, eftersom kommissionen inte beaktat att Orense förlist. Förlisningen utgör force majeure.

153 Förstainstansrätten erinrar emellertid om att Orense sjönk i Indiska oceanen utanför Mauritius kust den 14 januari 1998. När fartyget förliste var det således inte längre verksamt i argentinska farvatten. Kommissionen var under sådana förhållanden inte skyldig att beakta att Orense förlist vid sitt fastställande av det stödbelopp som sökanden slutgiltigt haft rätt till i det ifrågasatta beslutet.

154 Av vad anförts följer att talan inte kan bifallas på den grund som avser åsidosättande av proportionalitetsprincipen.

Huruvida kommissionen tillämpade gemenskapslagstiftningen om nedsättning av ekonomiska stöd på ett felaktigt sätt

155 Sökanden i mål T-126/01 har erinrat om att förordning nr 4028/86 har upphävts genom förordning nr 2080/93 med verkan från den 1 januari 1994. Kommissionen har inte desto mindre tillämpat artikel 44 i denna förordning under hela det administrativa förfarandet. Samråd skedde således med ständiga kommittén för fiskerinäringen i enlighet med artiklarna 44 och 47 i förordning nr 4028/86. Sökanden har tillagt att kommissionen tillämpade bestämmelser i förordning nr 3699/93 vid beräkningen av det belopp som stödet nedsattes med i det ifrågasatta beslutet. Enligt den ordning som gällde enligt förordning nr 3699/93 skulle de nationella myndigheterna varit ansvariga och inte kommissionen. Kommissionen har således samtidigt tillämpat en upphävd förordning och en förordning enligt vilken den inte har någon behörighet.

156 Sökanden i mål T-126/01 har vidare anmärkt att följderna av att tillämpa förordning nr 4028/86 eller förordning nr 3699/93 blir mycket olika med avseende på beräkningen av det stödbelopp som sökanden hade rätt till för att fartyget Vieirasa XII överförts slutligt. I enlighet med tabellen i förordning nr 4028/86 hade sökanden kunnat åtnjuta ett stöd på 784 140 euro, i stället för 688 187 euro som fastslagits i det ifrågasatta beslutet på grundval av bestämmelserna i förordning nr 3699/93.

157 Förstainstansrätten konstaterar att det ifrågasatta beslutet i mål T-126/01 har grundats dels på förordning nr 4253/88 och särskilt på artikel 24 i denna, dels på förordning nr 3447/93 om ingående av fiskeavtalet för gemenskapens del. Vare sig förordning nr 4028/86 eller förordning nr 3699/93 utgör således den rättsliga grunden för det ifrågasatta beslutet.

158 Den omständigheten att kommissionen har rådgjort med en kommitté, vilket föreskrivs i förordning nr 4028/86, visar inte att det ifrågasatta beslutet i mål T-126/01 grundats på denna förordning. Denna förordning var nämligen inte längre i kraft när sökanden gav in sitt projekt avseende bildande av ett gemensamt företag den 26 juli 1994 och denna förordning kan därför inte tillämpas på förfarandet för nedsättning av stöd i förevarande fall (se ovan punkt 15 och den ovan i punkt 142 nämnda domen i målet Astipesca mot kommissionen, punkt 61). Att frivilligt rådgöra med en kommitté, trots att detta inte är nödvändigt, påverkar inte en rättsakts lagenlighet när de förfaranden som måste iakttas i övrigt har iakttagits då rättsakten antogs.

159 Det ifrågasatta beslutet innehåller visserligen en hänvisning till förordning nr 3699/93. Kommissionen har nämligen tillämpat tabellen i förordning nr 3699/93 för att beräkna det stödbelopp som avsåg den slutliga överföringen av fartyget Vieirasa XII till det gemensamma företaget.

160 Förstainstansrätten anger härvid att varken de två rättsakter som lagts till grund för det ifrågasatta beslutet, nämligen förordning nr 4253/88 och förordning

nr 3447/93 om ingående av fiskeavtalet för gemenskapens del, eller fiskeavtalet i sig innehåller särskilda bestämmelser avseende den del av stödet som avser överföring av ett gemenskapsfartyg till ett gemensamt företag. Enligt beslutet om beviljande av stöd av den 25 juli 1995 erhöll fartygsägaren i gemenskapen och det gemensamma företaget således en totalsumma utan att det belopp specificerades som avsåg överföringen av fartyget.

161 När kommissionen, efter att ha slagit fast att villkoren för att bevilja stöd till sökanden i mål T-126/01 åsidosatts, beräknade det slutgiltiga stödbelopp som sökanden hade rätt till, fastställde den först det belopp som sökanden erhållit för överföringen av fartyget, eftersom denna del av det ekonomiska stödet inte skulle nedsättas enligt kommissionen (se ovan punkterna 140 och 141). I det ifrågasatta beslutet i mål T-126/01 (punkt 11) har kommissionen härvid hänvisat till bestämmelserna i förordning nr 3699/93.

162 Trots att kommissionen under det administrativa förfarandet i sin skrivelse av den 28 februari 2000 hänvisade till förordning nr 4028/86, betonar förstainstansrätten att kommissionen i sin skrivelse av den 14 september 2000 upplyste sökanden om att den skulle tillämpa tabellen i förordning nr 3699/93 vid beräkningen av det stödbelopp som sökanden hade rätt till på grund av att fartyget Vieirasa XII hade överförts slutgiltigt till det gemensamma företaget. Sökanden tog ställning till detta i sin skrivelse av den 21 september 2000.

163 Sökanden i mål T-126/01 kan inte vinna framgång med att klandra kommissionen för att inte ha tillämpat tabellen i förordning nr 4028/86 i det ifrågasatta beslutet för att beräkna det stödbelopp som sökanden hade rätt till på grund av att fartyget hade överförts. Denna förordning var nämligen inte längre i kraft när sökanden gav in sitt projekt avseende bildande av ett gemensamt företag den 26 juli 1994 (se ovan punkt 158). Kommissionen, som endast var bunden av proportionalitetsprincipen vid beräkningen av det slutgiltiga stödbelopp som sökanden hade rätt till, hade fog för att analogt söka ledning i bestämmelserna i förordning nr 3699/93 för att fastställa det belopp som sökanden hade rätt till på

grund av att fartyget överförts. Genom att agera på detta sätt visade kommissionen prov på sin vilja att harmonisera behandlingen av det gemensamma företag som bildats inom fiskeavtalet med de gemensamma företag som omfattades av tillämpningsområdet för förordning nr 3699/93.

164 Av vad anförts framgår att talan inte heller kan bifallas på denna grund.

Huruvida kommissionen åsidosatt principen om rimlig tidsfrist och principen om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhetsprincipen

165 Sökanden i mål T-126/01 har hävdat att kommissionen har åsidosatt skyldigheten att handla inom en rimlig tidsfrist i förevarande fall. Sökanden har, genom att hänvisa till domstolens och förstainstansrättens rättspraxis i fråga om statligt stöd som är analogt tillämpligt (domstolens dom av den 26 februari 1987 i mål 15/85, Consorzio Cooperative d'Abruzzo mot kommissionen, REG 1987, s. 1005, svensk specialutgåva, volym 9, s. 29, generaladvokaten Mischos förslag till avgörande i detta mål, REG 1987, s. 1014, och domstolens dom av den 24 november 1987 i mål 223/85, RSV mot kommissionen, REG 1987, s. 4617) hävdat att det i gemenskapsrätten finns en allmän princip som grundas på kravet på rättssäkerhet och god förvaltningssed. Enligt denna princip skall administrationen utöva sina befogenheter inom fastställda tidsfrister i syfte att skydda de berättigade förväntningar som de berörda har på administrationen. När kommissionen kräver att ett ekonomiskt stöd skall återbetalas trots att mycket lång tid förflutit, har den därmed inte handlat med den skyndsamhet som krävs, inte iakttagit de krav som ställs i rättssäkerhetens intresse samt överskridit gränserna för god förvaltningssed.

166 Sökanden i mål T-126/01 har erinrat om att denne redan begärt att återstoden av gemenskapsstödet skulle betalas ut, vilket gav upphov till att förfarandet för nedsättning inleddes den 25 februari 1997. Kommissionen behövde mer än fyra

år för att fatta det ifrågasatta beslutet. Kommissionen behövde tre år och nio månader för den kontroll som inleddes den 21 april 1998 och som enbart avsåg inom vilket område verksamhet bedrivits med Vieirasa XII. Sökanden har erinrat om att denne meddelade kommissionen redan den 7 juli 1997 om att fisketillstånd hade erhållits. Det är särskilt obegripligt att kommissionen behövde ett år och en månad för att besvara sökandens yttranden av den 19 maj 1998. I sin skrivelse av den 9 juni 1999 angav kommissionen att yttrandet begränsades till att bekräfta att fartyget lämnat argentinska farvatten den 5 juli 1996.

167 Förstainstansrätten erinrar om att principen om rimlig tidsfrist utgör en allmän gemenskapsrättslig princip som kommissionen är skyldig att iaktta under sina administrativa förfaranden (se förstainstansrättens dom av den 22 oktober 1997 i de förenade målen T-213/95 och T-18/96, SCK och FNK mot kommissionen, REG 1997, s. II-1739, punkt 56).

168 Det skall konstateras att det administrativa förfarandet har tagit lång tid i förevarande fall. Förstainstansrätten erinrar härvid om att sökanden i mål T-126/01 inkom med begäran om utbetalning av återstoden av gemenskapsstödet den 25 februari 1997. Kommissionen har i det ifrågasatta beslutet (punkt 8) själv vidgått att den, den 2 juli 1997, fick kännedom om den omständighet som gjorde nedsättningen av stödet berättigad, nämligen att fartyget Vieirasa XII slutgiltigt hade lämnat Argentinas exklusiva ekonomiska zon den 5 juli 1996.

169 Det ifrågasatta beslutet i mål T-126/01 fattades dessutom först den 19 mars 2001. Visserligen har olika kontakter förekommit under det administrativa förfarandet mellan å ena sidan kommissionen och å andra sidan de spanska myndigheterna och sökanden (se ovan punkterna 32—38). I förevarande mål finns det emellertid vissa perioder av overksamhet för vilka kommissionen inte har angett några skäl. Efter att ha mottagit sökandens yttrande av den 19 maj 1998 över kommissionens skrivelse av den 21 april 1998 vidtog kommissionen inga åtgärder förrän den 9 juni 1999 då den meddelade sökanden sitt beslut att inleda förfarandet för nedsättning av stödet.

170 Att principen om rimlig tidsfrist åsidosatts, under förutsättning att detta har fastställts, motiverar emellertid inte att det ifrågasatta beslutet automatiskt skall ogiltigförklaras (förstainstansrättens domar av den 20 april 1999 i de förenade målen T-305/94—T-307/94, T-313/94—T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 och T-335/94, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-931, punkt 122, och av den 30 maj 2002 i mål T-197/00, Onidi mot kommissionen, REGP 2002, s. I-A-69 och s. II-325, punkt 96).

171 Sökanden i mål T-126/01 har hävdat att det ifrågasatta beslutet skall ogiltigförklaras, eftersom den tid som förflutit väckt berättigade förväntningar hos sökanden om att det ekonomiska stödet hade erhållits slutgiltigt.

172 Förstainstansrätten finner emellertid i förevarande fall att kommissionens försenade antagande av det ifrågasatta beslutet i mål T-126/01 inte kunnat väcka berättigade förväntningar hos sökanden som skulle kunna hindra att kommissionen nedsatte det stöd som beviljats denne.

173 Det skall härvid anges att det i skriftväxlingen mellan kommissionen och sökanden (se ovan punkterna 32—38) vid varje tillfälle framgår att kommissionen hade för avsikt att sätta ned det beviljade stödet. Förevarande mål skiljer sig således i grunden från omständigheterna i (det ovan i punkt 165 nämnda) målet RSV mot kommissionen, i vilket domstolen fann att berättigade förväntningar väckts hos en mottagare av olagligt statligt stöd på grund av att förfarandet mellan kommissionen och den berörda medlemsstaten tagit mycket lång tid.

174 Sökanden i mål T-126/01 kan i vart fall inte med framgång åberopa några berättigade förväntningar avseende utbetalningen av återstoden av stödet efter att denne brutit mot villkoren för beviljande av stöd (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 15 september 1998 i mål T-142/97, Branco mot kommissionen, REG 1998, s. II-3567, punkterna 97 och 105—107).

175 Sökanden i mål T-119/01 har hävdat att ekonomiskt stöd för att bilda ett gemensamt företag beviljades genom beslutet av den 21 december 1994 och att detta beslut varken innehöll några villkor som förutsättning för stödet eller någon hänvisning till eventuellt tillämplig lagstiftning. Kommissionen har enligt sökanden aldrig tidigare satt ned stöd som beviljats gemensamma företag, inte ens då det varit uppenbart att tillämplig lagstiftning inte följts. Sökanden har erinrat om att denne upplyst de argentinska myndigheterna om att fartyget lämnat detta lands farvatten och att sökanden antog att dessa myndigheter skulle vidarebefordra uppgifterna till den gemensamma kommittén. De argentinska myndigheterna och kommissionen upplystes om att Orense förlist. Eftersom fiskeavtalet inte innehåller några föreskrifter om ett förfarande för nedsättning av stöd och med hänsyn till de argentinska myndigheternas passivitet och till den tid som förflöt mellan det att Orense förliste i januari 1998 och det att kommissionen inledde förfarandet i juli 1999, anser sökandena att principerna om rättssäkerhet och skydd för berättigade förväntningar åsidosatts genom det ifrågasatta beslutet.

176 Förstainstansrätten erinrar först och främst om att det framgår av fiskeavtalet, av formuläret för ansökan om gemenskapsstöd och av beslutet om beviljande av stöd att verksamheten med Orense skulle bedrivas i argentinska farvatten (se ovan punkterna 116—125).

177 I ett fall som det förevarande där stödmottagaren inte har iakttagit ett av de grundläggande villkoren för stödet kan denne mottagare inte med framgång åberopa principerna om skydd för berättigade förväntningar eller rättssäkerhet för att hindra att kommissionen sätter ned det beviljade stödet (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 174 angivna målet Branco mot kommissionen, punkt 97, och angiven rättspraxis).

178 Kommissionen har i vart fall aldrig gett sökanden i mål T-119/01 tydliga försäkringar med innebörd att kommissionen inte skulle sätta ned det ekonomiska stödet trots åsidosättandet av villkoret att verksamheten med det fartyg

som utnyttjades av det gemensamma företaget skulle bedrivas i Argentinas exklusiva ekonomiska zon (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens beslut av den 11 mars 1996 i mål T-195/95, Guérin automobiles mot kommissionen, REG 1996, s. II-171, punkt 20, och förstainstansrättens dom av den 16 oktober 1996 i mål T-336/94, Efisol mot kommissionen, REG 1996, s. II-1343, punkt 31).

179 Slutligen har sökanden inte angivit några uppgifter om att kommissionen inte vidtagit åtgärder mot överträdelser av den lagstiftning som är tillämplig på gemensamma företag. Att tidigare oegentligheter möjligen inte lett till åtgärder kan i vart fall inte väcka berättigade förväntningar hos sökanden.

180 Av vad anförts följer att talan inte heller kan bifallas på denna grund.

Huruvida kommissionen åsidosatte rätten till försvar

181 Sökanden i mål T-119/01 har erinrat om att rätten till försvar skall iakttas under hela det förfarande som kan leda till en rättsakt som går någon emot (domstolens dom av den 29 juni 1994 i mål C-135/92, Fiskano mot kommissionen, REG 1994, s. I-2885, förstainstansrättens dom av den 6 december 1994 i mål T-450/93, Lisrestal m.fl. mot kommissionen, REG 1994, s. II-1177, och i det ovan i punkt 139 nämnda målet Air Inter mot kommissionen). Sökanden har vidare hävdat att denne inte haft tillfälle att verkligen yttra sig under det administrativa förfarandet. Enligt sökanden har denne vid flera tillfällen begärt att kommissionen skulle ange exakt vilka bestämmelser i fiskeavtalet eller i tillämplig lagstiftning som sökanden hade överträtt. Kommissionen har dessutom inte vid något tillfälle yttrat sig om vilka konsekvenser det kunde få att Orense förlist.

182 Förstainstansrätten erinrar om att det ifrågasatta beslutet i mål T-119/01 grundats på att villkoren för att bevilja stöd inte iakttagits. Det ifrågasatta

beslutet har således inte grundats på att en viss bestämmelse i fiskeavtalet eller i gemenskapslagstiftningen avseende ekonomiskt stöd åsidosatts. Skälet för nedsättningen av stödet är att verksamheten med Orense bedrevs i argentinska farvatten under endast 16 av de 36 månader som ursprungligen föreskrevs. Fiskeverksamheten med fartyget i argentinska farvatten avbröts nämligen den 23 augusti 1996.

183 Det skall konstateras att kommissionen upplyste sökanden om denna anmärkning i skrivelser av den 14 juli 1999, av den 18 augusti 2000 och av den 14 september 2000. I skrivelser av den 14 juli 1999 och av den 14 september 2000 begärde kommissionen dessutom uttryckligen att sökanden skulle yttra sig i detta hänseende.

184 Vid dessa förhållanden finner förstainstansrätten att kommissionen inte åsidosatt rätten till försvar.

185 Talan kan således inte bifallas på denna grund.

Huruvida det ifrågasatta beslutet är inkonsekvent

186 Sökanden i mål T-126/01 har hävdat att utbetalningen av återstoden av stödet till det gemensamma företaget VASA suspenderats utan att sökanden givits möjlighet att yttra sig. Sökanden har anfört att det i det förslag till beslut som underställdes ständiga kommittén för fiskerinäringen i november 2000 angavs att det stöd som beviljats sökanden och VASA skulle sättas ned. Det ifrågasatta beslutet är inkonsekvent, eftersom enbart det stöd som beviljats sökanden angivits i detta. Det stöd som beviljats fartygsägaren i gemenskapen och det gemensamma

företaget utgör nämligen ett enda stöd. Sökanden har betonat att det gemensamma företaget, vilket ägde fartyget och ansvarade för driften av detta, i förevarande fall har fattat de beslut som har givit upphov till nedsättningen av det ekonomiska stödet. Sökanden och VASA skall därför behandlas på samma sätt.

187 Förstainstansrätten konstaterar att det ifrågasatta beslutet i mål T-126/01 enbart riktats till sökanden. Beslutet avser endast nedsättningen av det ekonomiska stöd som beviljats sökanden. Det är därför irrelevant att inom förevarande talan bedöma förhållandena avseende det gemensamma företaget VASA.

188 Förstainstansrätten anger att det framgår av artikel 3.2 i protokoll 1 till fiskeavtalet att det gemenskapsstöd som kommissionen beviljar gemensamma företag betalas ut till den behöriga myndigheten i Argentina som fastställer villkoren för utbetalning och förvaltning. Förfarandet för ansökan om och utbetalning av stöd som beviljats argentinska gemensamma företag skall därför omfattas av argentinsk rätt.

189 Vid sådana förhållanden kan sökanden i mål T-126/01 inte vinna framgång med sin kritik mot att det ifrågasatta beslutet endast riktats till fartygsägaren i gemenskapen. Det gemensamma företaget VASA var skyldigt att skicka sin begäran om utbetalning av återstoden av det ekonomiska stödet till de behöriga argentinska myndigheterna, men vidtog denna åtgärd först den 23 april 2001, det vill säga omkring en månad efter det att det ifrågasatta beslutet fattades.

190 Talan kan därför inte bifallas på denna grund.

Huruvida kommissionen åsidosatt artikel 253 EG

191 Sökanden i mål T-119/01 har hänvisat till domstolens dom av den 2 april 1998 i mål C-367/95 P, kommissionen mot Sytraval och Brink's France (REG 1998, s. I-1719) och den rättspraxis enligt vilken en tillräcklig motivering är särskilt nödvändig när kommissionen har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning (domstolens dom av den 15 juli 1960 i de förenade målen 36/59—38/59 och 40/59, Präsident m.fl. mot Höga myndigheten, REG 1960, s. 857) och hävdat att det ifrågasatta beslutet inte är tillräckligt motiverat.

192 För det första har sökanden gjort gällande att de bestämmelser i fiskeavtalet eller i den eventuellt tillämpliga lagstiftning som har åsidosatts inte nämns i det ifrågasatta beslutet. I det ifrågasatta beslutet anges för det andra inte att fiskeresurserna uttömts i de argentinska farvattnen, vilket skulle ha medfört att de argentinska myndigheterna begränsade fisket. I detta beslut anges inte heller att Orense förlist. Av beslutet framgår således inte heller varför dessa händelser inte kan anses utgöra force majeure. För det tredje anges inte den rättsliga grunden för nedsättningen av stödet i det ifrågasatta beslutet.

193 Förstainstansrätten erinrar härvid om att i enlighet med fast rättspraxis skall den motivering som krävs enligt artikel 253 EG vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet och det skall klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att förstainstansrätten ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt (domstolens dom av den 2 februari 1988 i de förenade målen 67/85, 68/85 och 70/85, Van der Kooy m.fl. mot kommissionen, REG 1988, s. 219, punkt 71, svensk specialutgåva, volym 9, s. 305, och i det ovan i punkt 142 nämnda målet Astipesca mot kommissionen, punkt 125).

194 Motiveringen till ett beslut att sätta ned ett ekonomiskt gemenskapsstöd till ett projekt som inte har genomförts som planerat skall innehålla skälen till att de

berörda ändringarna inte anses kunna godtas. Det är härvidlag inte tillräckligt att endast ange att ändringarna är betydande eller att de inte godkänts i förväg (förstainstansrättens dom av den 5 mars 2002 i mål T-241/00, Le Canne mot kommissionen, REG 2002, s. II-1251, punkt 55).

195 Bedömningen av om motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 253 EG skall emellertid inte ske endast utifrån rättsaktens lydelse, utan även utifrån sammanhanget och reglerna på det ifrågavarande området (domen i det ovan i punkt 191 angivna målet kommissionen mot Sytraval och Brinks France, punkt 63).

196 Det skall i förevarande mål anmärkas att det ifrågasatta beslutet, till skillnad från vad som var fallet i domen i det ovan i punkt 194 nämnda målet Le Canne mot kommissionen, innehåller exakta uppgifter om den omtvistade ändringens karaktär och skälen till att denna ändring, på grund av att den varit betydande, gör den beslutade nedsättningen av stödet befogad i förevarande fall. Det framgår klart och tydligt av det ifrågasatta beslutet att kommissionen klandrar den omständigheten att fiskeverksamhet med Orense bedrivits på internationellt vatten efter den 23 augusti 1996, knappt sexton månader efter det att det gemensamma företaget bildats, och inte som föreskrivits i Argentinas exklusiva ekonomiska zon. Fiskeverksamheten bedrevs på internationellt vatten efter den 23 augusti 1996 trots att skyldigheten att utnyttja och, där det är lämpligt, bereda fiskeresurserna i de farvatten som hör till det tredje land som avses i beslutet om beviljande av stöd utgör ett grundläggande villkor för detta stöd (det ifrågasatta beslutet, punkt 4, se även ovan punkterna 116—125 och 130—134).

197 Kommissionen var inte skyldig att förklara varför den inte ansåg att det var relevant för beräkningen av nedsättningen av stödet att fiskeresurserna var uttömda och att Orense hade förlist. Det skäl som gör nedsättningen av stödet befogad utgörs nämligen av den omständigheten att fiskeverksamhet med Orense sedan den 23 augusti 1996 inte längre bedrevs med Orense i argentinska farvatten. Att fiskeresurserna påståtts vara uttömda, vilket skall ha medfört att Orense styrts mot internationellt vatten där fartyget senare sjönk, gav inte

sökanden fog för att underlåta att i förväg begära tillstånd från kommissionen att få lämna argentinska farvatten, vilket ålåg denne i enlighet med dennes upplysnings- och lojalitetsplikt (det ifrågasatta beslutet, punkt 8, se även ovan, punkterna 123—125, 152 och 153).

198 Härav följer att sökandens argument avseende bristande motivering inte kan godtas.

199 Talan kan därför inte bifallas på den sistnämnda grunden.

200 Av vad anförts följer att talan om ogiltigförklaring i målen T-119/01 och T-126/01 skall ogillas.

Mål T-44/01

Skadeståndsyrkandet

201 Fartygsägaren i gemenskapen SAEV och det gemensamma företaget VASA har framfört yrkande om ersättning för den skada som de lidit till följd av att det stöd som beviljats dem genom beslutet av den 25 juli 1995 supenderats på ett rättsstridigt sätt.

202 Förstainstansrätten erinrar om att gemenskapens utomobligatoriska ansvar i den mening som avses i artikel 288 andra stycket EG enligt fast rättspraxis förutsätter att flera villkor är uppfyllda, nämligen att det agerande som läggs institutionen till last är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan institutionens agerande och den åberopade skadan (domstolens dom av den 7 maj 1992 i de förenade målen C-258/90 och C-259/90, Pesquerias De Bermeo och Naviera Laida mot kommissionen, REG 1992, s. I-2901, punkt 42).

203 Sökandena har anfört att det rättsstridiga agerande som påtalats i förevarande fall hänför sig till den omständigheten att kommissionen, utan att iaktta väsentliga formföreskrifter, har beslutat att återstoden av stödet tills vidare inte skall utbetalas.

204 Sökandena har hävdat att den lidna skadan kan beräknas på två sätt. Den första beräkningsmetoden utgörs av att beakta de räntor som löpt upp på ett lån som VASA var tvunget att ta år 1998, enligt uppgift för att återstoden av stödet inte betalats ut. Den lidna skadan motsvarar de räntor som sökandena skulle utge på det belopp av lånet som motsvarade återstoden av stödet. En annan metod att uppskatta skadan består i att beräkna dröjsmålsräntorna på den del av återstoden av stödet som sökandena haft rätt till.

205 Beträffande orsakssambandet har sökandena angivit att den lidna skadan har "sitt direkta, omedelbara och uteslutande ursprung i att något officiellt beslut inte fattats om att återstoden av stödet tills vidare inte skall utbetalas, vilket utgör ett rättsstridigt agerande" (ansökan, punkt 143).

206 Kommissionen har åberopat att talan inte kan tas upp till prövning. Kommissionen har härvid erinrat om att förevarande talan grundats på att det förfarande varit rättsstridigt som lett fram till att det ifrågasatta beslutet i mål T-126/01

antogs den 19 mars 2001. Förevarande talan skulle därför leda till en dom avseende huruvida en rättsakt var rättsenlig som ännu inte förelåg, då den skadeståndstalan väcktes i vilken verkan av en eventuell talan om ogiltigförklaring av denna rättsakt föregreps.

207 Förstainstansrätten finner att detta argument inte kan godtas. Sökandena har framställt detta yrkande för att erhålla skadestånd för den skada de lidit till följd av att det stöd som de haft rätt till tills vidare inte utbetalas på ett rättsstridigt sätt. Det kan emellertid inte uteslutas att suspension av ett ekonomiskt stöd under det administrativa förfarande som syftar till att ett beslut skall fattas om att sätta ned ett stöd förorsakar endera av de parter som avses med detta förfarande skada innan beslutet att sätta ned stödet har fattats.

208 Till stöd för argumentet att kommissionen agerade på ett rättsstridigt sätt då den beslutade att stödet tills vidare inte skulle utbetalas har sökandena först och främst anfört att kommissionen senast den 27 augusti 1997 borde ha fattat ett formellt beslut om att stödet tills vidare inte skulle utbetalas om den hyste allvarliga tvivel på att sökandena iakttagit villkoren för beviljande av stöd.

209 Detta argument kan inte godtas. Även om kommissionen på ett rättsstridigt sätt avstått från att senast den 27 augusti 1997 fatta ett formellt beslut om att stödet tills vidare inte skulle utbetalas, vilket inte har fastställts, måste det konstateras att en sådan overksamhet inte hade kunnat skada sökandena. Inte heller om kommissionen hade fattat ett sådant beslut den 27 augusti 1997 eller tidigare hade återstoden av stödet betalats ut.

210 Sökandena har även hävdat att kommissionen genom skrivelse av den 21 april 1998 (se ovan punkt 32) riktade ett tyst beslut till SAEV om att stödet tills vidare inte skulle utbetalas. Det tysta beslutet om att stödet tills vidare inte skulle utbetalas är rättsstridigt. Eftersom det inte finns någon hänvisning till förordning

nr 4253/88 i fiskeavtalet hade förfarandet för att tills vidare inte utbetala stödet i förevarande fall vilat på en felaktig rättslig grund. Sökandena har vidare hävdat att kommissionen har underlåtit att följa förfarandet för att tills vidare inte utbetala stödet som är utmärkande för fiskeavtalet, eftersom kommissionen inte rådgjort med den gemensamma kommittén och eftersom den inte sökt de argentinska myndigheternas tillstånd. Genom det tysta beslutet att stödet tills vidare inte skulle utbetalas åsidosatte kommissionen även principen om rimlig tidsfrist och rätten till försvar för det gemensamma företaget VASA.

211 Förstainstansrätten finner det härvid nödvändigt att skilja på å ena sidan ställningen för fartygsägaren i gemenskapen SAEV, som var den enda parten i förfarandet för nedsättning av stöd under vilket utbetalningen av stödet underförstått har suspenderats, och å andra sidan ställningen för det gemensamma företaget VASA.

212 Vad först beträffar SAEV, skall det konstateras att skrivelsen av den 21 april 1998 och i vårt fall skrivelsen av den 9 juni 1999, genom vilken kommissionen upplyste SAEV om att den hade beslutat att sätta ned det ekonomiska stöd som den beviljat (se ovan punkt 34), med nödvändighet medförde att återstoden av det ursprungligen utlovade stödet inte utbetalades. Vid dessa förhållanden finner förstainstansrätten att ett tyst beslut om att tills vidare inte betala ut stödet riktats till SAEV. Mot bakgrund av rättspraxis (domstolens dom av den 25 maj 2000 i mål C-359/98 P, Ca'Pasta mot kommissionen, REG 2000, s. I-3977, punkterna 30—32 och 36—39), och domen i det ovan i punkt 142 nämnda målet Astipesca mot kommissionen, punkt 141), är det fråga om ett beslut som går någon emot och som SAEV hade kunnat väcka talan mot inom rätt tid, vilket detta företag emellertid inte gjort. Beslutet att tills vidare inte betala ut stöd har således vunnit laga kraft med avseende på SAEV.

213 Förstainstansrätten erinrar om att skadeståndstalan som grundas på artikel 288 andra stycket EG utgör en självständig form av talan enligt gemenskapsrätten, vilket betyder att den omständigheten att en talan om ogiltigförklaring skall avvisas inte i sig förhindrar en skadeståndstalan (se bland annat förstainstansrättens dom av den 15 mars 1995 i mål T-514/93, Cobrecaf m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-621, punkt 58 och anförd rättspraxis). En

skadeståndstalan skall emellertid avvisas om den i själva verket syftar till att få ett enskilt lagakraftvunnet beslut upphävt och då den, om den bifölls, skulle få till följd att rättsverkningarna av beslutet i fråga undanröjdes (se domstolens domar av den 26 februari 1986 i mål 175/84, Krohn mot kommissionen, REG 1986, s. 753, punkterna 32 och 33, svensk specialutgåva, volym 8, s. 475, och domarna i det ovannämnda målet Cobrecaf m.fl. mot kommissionen, punkt 59, och i det ovan i punkt 142 nämnda målet Astipesca mot kommissionen, punkt 139).

214 Yrkandena om skadestånd, som syftar till att erhålla betalning med ett belopp som motsvarar den rätt till betalning som sökandena anser sig ha berövats genom att ett beslut vunnit laga kraft och därför inte kan tas upp till prövning (domen i det i förgående punkt nämnda målet Cobrecaf m.fl. mot kommissionen, punkt 60). Likaså skall yrkandet om skadestånd avvisas i den del som det avser dröjsmålsränta på denna summa (domarna i det i föregående punkt nämnda målet Cobrecaf m.fl. mot kommissionen, punkt 62, och i det ovan i punkt 142 nämnda målet Astipesca mot kommissionen, punkt 140).

215 Sökandena har i förevarande mål föreslagit två sätt att beräkna den skada som följt av det påstått rättsstridiga beslutet att tills vidare inte betala ut stödet (se ovan punkt 204). Det är emellertid i båda fallen fråga om sätt att beräkna upplupen ränta på det belopp som utgör återstoden av stödet. Förstainstansrätten konstaterar således att skadeståndsyrkandena som grundas på den påstådda rättsstridigheten av att tills vidare inte betala ut stödet i själva verket syftar till betalning av en summa som kompenserar de rättsliga verkningarna av beslutet att tills vidare inte betala med avseende på den försenade betalningen av den nämnda återstoden. Om en talan om ogiltighetsförklaring väckts i tid och haft framgång skulle ogiltigförklaringen av det nämnda beslutet ha undanröjt dessa rättsverkningar, med hänsyn till de verkställighetsåtgärder som kommissionen är skyldig att vidta enligt artikel 233 EG (domen i det ovan i punkt 142 nämnda målet Astipesca mot kommissionen, punkt 146).

216 Härav följer att talan, med beaktande av den rättspraxis som anförts ovan i punkterna 213 och 214, skall avvisas till den del den avser skada som följt av den påstådda rättsstridigheten i kommissionens tysta beslut att tills vidare inte betala som kommissionen fattat med avseende på SAEV.

217 Beträffande det gemensamma företaget VASA har sökandena gjort gällande att deras rätt till försvar åsidosatts, eftersom detta företag inte fick tillfälle att yttra sig under det förfarande som föregick det ifrågasatta beslutet i mål T-126/01.

218 Förstainstansrätten erinrar emellertid om att kommissionen inte beslutat att sätta ned det stöd som beviljats VASA. Det ifrågasatta beslutet i mål T-126/01 riktades nämligen enbart till fartygsägaren i gemenskapen SAEV.

219 Förstainstansrätten erinrar härvid om att det framgår av artikel 3.2 i protokoll 1 till fiskeavtalet att det gemenskapsstöd som kommissionen beviljar gemensamma företag betalas ut till den behöriga myndigheten i Argentina som fastställer villkoren för utbetalning och förvaltning. Beträffande det stöd som beviljats fartygsägaren i gemenskapen skall förfarandet för ansökan om och utbetalning av stöd, i enlighet med artikel 3.4 i detta protokoll, följa de gemenskapsbestämmelser som gäller på området. Förfarandet för ansökan om och utbetalning av stöd som beviljats argentinska gemensamma företag regleras genom bestämmelser i argentinsk rätt.

220 Genom skrivelse av den 23 april 2001 riktade således VASA en begäran om utbetalning av återstoden av stödet till de argentinska behöriga myndigheterna. Eftersom VASA i den sistnämnda skrivelsen ansåg att innehållet i det ifrågasatta beslutet i mål T-126/01 "inte har påverkat rätten till utbetalning av den utestående återstoden till det gemensamma argentinska företaget", kan detta inte heller vinna framgång med sitt påstående att det förfarande för nedsättning av stödet som inleddes med avseende på SAEV och som ledde till ett tyst beslut om att tills vidare inte betala till SAEV skulle ha förorsakat VASA någon skada.

221 Av vad anförts följer att skadeståndstalan skall ogillas.

Begäran om att en handling skall utgå ur akten

222 Kommissionen har med avseende på mål T-44/01 hävdat att det förslag att sätta ned stödet som ingivits av sökandena som bilaga 24 till ansökan inte överensstämmer med den lydelse som godkändes av ständiga kommittén för fiskerinäringen den 20 november 2000 och därefter antogs av kommissionen den 19 mars 2001. Det är fråga om en intern handling som kan vilseleda förstainstansrätten. Kommissionen har därför yrkat att bilaga 24 skall utgå ur akten.

223 Eftersom förstainstansrätten i förevarande mål inte har beaktat denna handling vid målets avgörande finns det ingen anledning att ta ställning till kommissionens begäran (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 174 nämnda målet Branco mot kommissionen, punkterna 116 och 117).

Slutsats

224 Av vad anförts följer att talan i målen T-44/01, T-119/01 och T-126/01 skall ogillas.

Rättegångskostnader

225 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökandena har tappat målet, skall dessa förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i enlighet med kommissionens yrkande.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande dom:

1) **Mål T-44/01, T-119/01 och T-126/01 förenas vad gäller domen.**

2) **Talan i målen ogillas.**

3) **Sökandena skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Lenaerts Azizi Jaeger

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 3 april 2003.

H. Jung K. Lenaerts

Justitiesekreterare Ordförande